

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 22, 2025

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2025:1853](#) 05-12-2025

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2025:1505](#) 02-07-2025

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:8475](#) 02-12-2025

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:14268](#) 01-12-2025

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2025:7051](#) 01-12-2025

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:12017](#) 24-11-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:8035](#) 17-11-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:7729](#) 12-11-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:8089](#) 05-11-2025

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2025:7836](#) 29-09-2025

Antillen

[Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGEABES:2025:86](#) 29-10-2025

RECHTSPRAAK

Verbetering geboorteakte wegens wijziging vadergegevens. Wijziging geslachtsnaam kind onaanvaardbare inbreuk op recht bescherming identiteit gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Feiten

Het kind is geboren uit de moeder in 2009 en in dat jaar heeft de vader het kind erkend. Het kind kreeg de geslachtsnaam van de vader.

Geschil

De officier van justitie verzoekt verbetering van de geboorteakte van het kind na wijziging van de vadergegevens. Het dient de openbare orde wanneer de geboorteakte de juiste vadergegevens meldt en de afstamming te herleiden is.

Het kind begrijpt niet waarom zijn achternaam moet veranderen. Hij is eraan gehecht en gewend en staat op deze naam ingeschreven. De moeder is oneens met de wijziging van de geslachtsnaam van het kind. Voldoende is als de vadergegevens op de geboorteakte worden verbeterd. Verandering zal afbreuk doen aan de vorming van de identiteit van het kind.

Beoordeling

Ingevolge artikel 1:24 lid 1 BW kan de rechtbank onder andere verbetering gelasten van een akte.

Gebleken is dat de vadergegevens in de geboorteakte van het kind niet meer overeenkomen met de vadergegevens die na zijn identiteitswijziging zijn aangepast in Basisregistratie Personen. Op dit punt dient de geboorteakte te worden verbeterd.

Het kind heeft bezwaar tegen deze verbetering, die inhoudt dat zijn geslachtsnaam in de geboorteakte wordt gewijzigd.

De rechtbank oordeelt dat wijziging van de vadergegevens niet hoeft te betekenen dat de geslachtsnaam van het kind ook verandert. Het kind is ruim zestien jaar gewend aan zijn

naam die onderdeel uitmaakt van zijn identiteit en identificatie. De bezwaren van het kind worden gezien als een beroep op bescherming van family life en het recht op naam gewaarborgd door artikel 8 EVRM en artikelen 3, 7 en 9 van het IVRK.

Wijziging van de achternaam van het kind maakt inbreuk op bescherming van de identiteit. Het belang van de maatschappij is gediend met juiste burgerlijke registratie. Echter, door behoud van de geslachtsnaam op de geboorteakte van het kind, behoudt deze akte zijn bewijskracht. Naam, geboortedatum en wie zijn ouders zijn blijken er nog steeds uit.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek toe inzake verbetering van de vadergegevens en wijst het verzoek af inzake wijziging van de geslachtsnaam van het kind.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 01-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2025:7051

Zaaknummer: C/08/336986 / FA RK 25-2054

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming erkenning afgewezen na belangenafweging. Verzoek gezamenlijk gezag niet-ontvankelijk verklaard. Ook verzoek om omgangsregeling afgewezen. Gedrag man is onvoorspelbaar. Er is niet alleen weerstand bij moeder maar ook grote angst voor (gedrag) man. Man heeft niet aangetoond dat hij behandeld is en dat onvoorspelbare gedrag (blijvend) veranderd is.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben drie kinderen. De man heeft de Marokkaanse nationaliteit. De moeder en de kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit. Partijen en de kinderen wonen in Nederland. De man verzoekt om vervangende toestemming voor erkenning van de kinderen, hem, naast de moeder, te belasten met het gezag over de kinderen en een contactregeling vast te leggen.

Beoordeling en motivering

Erkenning

Internationale bevoegdheid en toepasselijk recht:

In artikel 3 aanhef en onder a Rv staat dat met uitzondering van zaken als bedoeld in de artikelen 4 en 5, in zaken die bij verzoekschrift moeten worden ingediend de Nederlandse rechter rechtsmacht heeft, indien hetzij de verzoeker, hetzij een van de in het verzoekschrift genoemde belanghebbenden in Nederland zijn woonplaats of gewone verblijfplaats heeft.

In artikel 10:95 lid 1 BW staat dat de vraag of erkenning familierechtelijke betrekkingen doet ontstaan tussen een persoon en een kind, wat betreft de bevoegdheid van die persoon en de voorwaarden voor erkenning, wordt bepaald door het recht van de staat waarvan die persoon de nationaliteit bezit. Indien volgens het nationale recht van die persoon erkenning niet of niet meer mogelijk is, is bepalend het recht van de staat van de gewone verblijfplaats van het kind.

De rechtbank stelt vast dat de Marokkaanse wetgeving de erkenning als bedoeld in artikel

10:95 BW niet kent. Nu de kinderen de gewone verblijfplaats in Nederland hebben en erkenning naar Nederlands recht wel mogelijk is, is Nederlands recht van toepassing op de bevoegdheid van de man tot erkenning en de voorwaarden voor erkenning. Op grond van artikel 10:95 lid 3 BW is op de vraag of de moeder of het kind toestemming moet geven voor erkenning, van toepassing het recht van de staat waarvan zij of het kind de nationaliteit bezit. Nu de moeder en minderjarige 2 en minderjarige 1, die ouder dan twaalf jaar zijn, de Nederlandse nationaliteit hebben, wordt de vraag of zij en/of de kinderen toestemming moeten geven voor erkenning beheerst door het Nederlandse recht.

Inhoudelijke behandeling:

Er is geen sprake van de beletselen van artikel 1:204 BW, zodat de man bevoegd is om de kinderen te erkennen. Op grond van artikel 1:204 lid 3 BW moet de rechtbank vaststellen of de toestemming van de moeder tot erkenning van de kinderen kan worden vervangen door die van de rechtbank, nu zij weigert toestemming te geven. Omdat minderjarige 1 en minderjarige 2 twaalf jaar en ouder zijn moet de rechtbank vaststellen of hun toestemming kan worden vervangen door die van de rechtbank, voor zover zij niet instemmen met erkenning door de man.

Vast staat dat de man de verwekker van de kinderen is. De vraag die dan moet worden beantwoord is of een erkenning de belangen van de kinderen en/of de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de kinderen zal schaden. Als uitgangspunt geldt dat zowel het kind als de verwekker er aanspraak op heeft dat hun relatie rechtens wordt erkend als een familierechtelijke betrekking. Het belang van de man bij en zijn aanspraak op erkenning van de kinderen moeten worden afgewogen tegen de belangen van de moeder en de kinderen bij niet-erkenning. Het belang van de moeder is in de wet nader omschreven als haar belang bij een ongestoorde verhouding met haar kind. Wanneer zij emotionele weerstand heeft tegen erkenning is dit op zichzelf onvoldoende om vervangende toestemming tot erkenning te weigeren. Dit kan echter anders liggen indien de weerstand van de moeder belangrijke negatieve gevolgen heeft voor het kind. Voor wat betreft de belangen van het kind heeft de Hoge Raad aanvaard dat van schade aan de belangen van het kind, als bedoeld in artikel 1:204 lid 3 BW, slechts sprake is, indien ten gevolge van de erkenning er voor het kind reële risico's zijn, dat het wordt belemmerd in zijn evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling. Dit zou onder meer het geval kunnen zijn wanneer de moeder ten gevolge van de erkenning in een zodanig onevenwichtige psychische toestand komt te verkeren dat zij niet in staat is het kind het stabiele opvoedingsklimaat te bieden dat het nodig heeft. Het enkele feit dat het kind (enige) weerslag zou ondervinden van de inbreuk die de erkenning maakt op zijn of haar gezinsleven met de moeder, kan niet worden aanvaard als schade aan zijn of haar belangen.

De rechtbank is van oordeel dat erkenning de belangen van de kinderen en/of de belangen van de moeder bij een ongestoorde verhouding met de kinderen zal schaden. Zij zal daarom het verzoek afwijzen. Uit het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) blijkt dat er tussen partijen veel is gebeurd en dat de moeder en de kinderen al jarenlang in angst en onzekerheid zitten. Door een opeenstapeling van negatieve gebeurtenissen die zijn ontstaan door het negatieve en onvoorspelbare gedrag van de man, is er al jarenlang geen contact meer tussen de man en de kinderen en speelt hij geen rol meer in hun leven. Ondanks alle maatregelen, waaronder een door de rechter aan de man opgelegd contact- en gebiedsverbod met de moeder worden zij en de kinderen tot op de dag van vandaag geconfronteerd met het negatieve en onvoorspelbare gedrag van de man. De man neemt te pas en te onpas nog steeds contact met de moeder op, waarbij hij haar diskwalificeert en beledigt in het bijzijn van de kinderen. Ook heeft hij op eigen initiatief en tegen het advies van de hulpverlening in, op onverwachte momenten contact met de kinderen gezocht. Het is duidelijk dat alle gebeurtenissen van de afgelopen jaren een enorme impact op de moeder en de kinderen hebben (gehad). De moeder heeft in de afgelopen jaren nog geen enkel moment rust ervaren om de ervaringen met de man te verwerken en staat nog steeds 'aan'. Ook de kinderen groeien door het gedrag van de man al jaren op in een onveilige en onvoorspelbare situatie. Dit maakt hen kwetsbaar. De man lijkt onvoldoende oog en begrip te hebben voor de emoties en gevoelens van de moeder en de kinderen en ook niet of onvoldoende in te zien wat het verleden met hen heeft gedaan en nog steeds doet en ook wat zijn huidige gedrag met hen doet. De man lijkt vooral zijn eigen belangen voorop te stellen. Op korte termijn is er ook geen gedragsverandering bij de man te verwachten. Hoewel hij heeft gesteld dat hij geen verslaving meer heeft en dat het nu beter met hem gaat, heeft de rechtbank geen enkele aanwijzing dat dit het geval is omdat hij hier geen openheid over geeft. De man lijkt daarnaast geen intrinsieke motivatie te hebben om aan zichzelf te werken en daarbij hulp en/of behandeling te zoeken en accepteren. Ook uit de hele gang van zaken rondom het onderzoek van de raad en uit het verslag van de bijzondere curator blijkt dat de man niet is veranderd en dat zijn gedrag nog steeds onvoorspelbaar en ambivalent is. Het ene moment wil hij aan alles meewerken en het andere moment niet of alleen onder zijn voorwaarden. De rechtbank is van oordeel dat, gelet op al het vorenstaande, niet alleen sprake is van emotionele weerstand van de moeder tegen erkenning, maar dat ook het risico bestaat dat de erkenning zo veel impact zal hebben op de moeder en zo veel angst, spanning en onrust bij haar teweeg zal brengen, dat het haar niet meer zal lukken om voldoende (emotioneel) beschikbaar te zijn voor de kinderen en hen een stabiele opvoedsituatie te bieden. Gelet op de voorgeschiedenis van partijen kan de rechtbank zich goed voorstellen dat de moeder bang is dat een erkenning de man een gevoel van een machtspositie zal geven en daarmee zijn negatieve gedrag mogelijk een impuls zal geven en verder zal versterken. De psychische onrust die het verzoek van de

man bij de moeder (heeft) veroorzaakt, heeft zijn weerslag op de kinderen en de band tussen de moeder en de kinderen. Daarmee is erkenning door de man strijdig met het belang van de kinderen en bestaat er een reëel risico dat zij ten gevolge van erkenning door de man zullen worden belemmerd in hun evenwichtige sociaalpsychologische en emotionele ontwikkeling. Hoewel de rechtbank zich realiseert dat de kinderen er belang bij kunnen hebben en er recht op hebben om in een familierechtelijke betrekking te komen staan tot hun vader, weegt in dit geval hun belang bij een ongestoorde verhouding met hun moeder en opgroeien in rust en veiligheid zwaarder. Deze belangen van de kinderen gaan dan ook voor op de belangen van de man. De rechtbank heeft ook meegewogen dat de man tot een aantal jaren geleden in het leven van de kinderen aanwezig is geweest en dat zij weten van wie zij afstammen.

Gezag

Bevoegdheid en toepasselijk recht:

De Nederlandse rechter is bevoegd van het verzoek kennis te nemen, omdat partijen en de kinderen hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben. Omdat de Nederlandse rechter bevoegd is, is op het verzoek Nederlands recht van toepassing.

Inhoudelijke behandeling:

In artikel 1:253c BW staat dat de vader van het kind, als hij het gezag mag krijgen, de rechtbank kan verzoeken hem ook, samen met de moeder, het gezag te geven. Nu de man geen toestemming zal krijgen om de kinderen te erkennen en daarmee geen juridisch ouder wordt, is er geen grondslag voor gezamenlijk gezag. De man zal daarom niet-ontvankelijk worden verklaard in dit verzoek.

Omgang

Bevoegdheid en toepasselijk recht:

De Nederlandse rechter is bevoegd van het verzoek kennis te nemen, omdat partijen en de kinderen hun gewone verblijfplaats in Nederland hebben. Omdat de Nederlandse rechter bevoegd is, is op het verzoek Nederlands recht van toepassing.

Inhoudelijke behandeling:

Het wettelijk kader is artikel 1:377a BW. Nu het verzoek van de man tot erkenning van de kinderen zal worden afgewezen, wordt hij niet hun juridische ouder. Daarom moet worden beoordeeld of er sprake is van een nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en de kinderen. Hoewel hij al jarenlang geen rol meer in het leven van de kinderen speelt, staat vast

dat zij in de eerste jaren van hun leven in aanwezigheid van de man zijn opgegroeid. Daarmee staat de nauwe persoonlijke betrekking tussen de man en de kinderen vast. De man is dus ontvankelijk in dit verzoek.

De rechtbank stelt voorop dat omgang tussen ouder en kind in beginsel in het belang van het kind wordt geacht. In dit geval echter is zij van oordeel dat een omgangsregeling tussen de man en de kinderen, onder de huidige omstandigheden, in strijd is met hun zwaarwegende belangen. De rechtbank ziet gelet op de voorgeschiedenis van partijen en hetgeen zij eerder heeft overwogen, op dit moment geen mogelijkheden voor het vaststellen van een omgangsregeling. Daarbij gaat de rechtbank ervan uit dat omgang tussen de man en kinderen (ten minste) dezelfde impact op de moeder zal hebben als erkenning door de man van de kinderen. Door alles wat er is gebeurd ontbreekt het haar op dit moment aan draagkracht en mogelijkheden om omgang tussen de man en de kinderen emotioneel te ondersteunen en te faciliteren. Ook bij de kinderen is er op dit moment weinig tot geen ruimte voor contact(herstel) met hun vader. Minderjarige 2 heeft weliswaar de wens uitgesproken om (bijvoorbeeld) eens per maand een kort belmoment met zijn vader te hebben, maar de man is niet bereid om dit contact te laten begeleiden. Hij lijkt vooral zijn eigen wensen en behoeften te willen volgen en staat onvoldoende stil bij wat het verleden met de kinderen heeft gedaan en wat zijn gedrag nog steeds met hen doet. Met de raad vindt de rechtbank het nodig dat er, na jaren van onrust, spanningen en onzekerheid, voor de kinderen nu rust wordt gecreëerd en dat er geen omgangsregeling wordt vastgelegd. De rechtbank zal het verzoek afwijzen.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek van man om hem vervangende toestemming te verlenen tot erkenning van de kinderen af, verklaart hem niet-ontvankelijk in het verzoek om hem mede te belasten met het ouderlijk gezag over de kinderen en wijst zijn verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling met de kinderen af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 17-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:8035

Zaaknummer: C/02/428584 / FA RK 24-5240

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toepassing lijfswang in verband met het jarenlang niet nakomen van alimentatieverplichting slechts deels gerechtvaardigd. Betalingsonmacht versus betalingsonwil. Tenuitvoerlegging bij lijfswang toegestaan vanaf twee maanden na betekening beschikking, om man in gelegenheid te stellen wijzigingsprocedure te starten voor de alimentatie.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben twee kinderen. De vrouw verzoekt verlof om de beschikking van 20 oktober 2020 ten uitvoer te leggen door de man in gijzeling te nemen tot een bedrag van € 27.908,05 voor de duur van zes maanden. Bij genoemde beschikking is bepaald dat de man aan de vrouw als kinderalimentatie € 200 per maand per kind zal voldoen.

Beoordeling en motivering

De man is verplicht tot betaling van de kinderalimentatie aan de vrouw op grond van genoemde onherroepelijke rechtelijke uitspraak. De vrouw heeft onbetwist gesteld dat de man deze verplichting tot op heden nooit is nagekomen. Volgens haar is de achterstallige alimentatie opgelopen tot € 27.908,05, wat door de man niet is weersproken.

Ten aanzien van de vordering die de vrouw heeft op de man is de tenuitvoerlegging door toepassing van lijfswang slechts mogelijk als in de eerste plaats aannemelijk is dat toepassing van een ander dwangmiddel onvoldoende uitkomst zal bieden (art. 587 Rv). Het is – gelet op de ingrijpende gevolgen voor de schuldenaar, namelijk vrijheidsbeneming – een ultimatum remedium en kan dus slechts worden opgelegd als uiterste middel. Ingevolge artikel 588 Rv legt de rechter namelijk geen lijfswang op als de schuldenaar niet in staat is om aan de verplichting waarvoor tenuitvoerlegging bij lijfswang wordt verlangd te voldoen. Ten tweede moet het belang van de schuldeiser bij oplegging van lijfswang worden afgewogen tegen het belang van de schuldenaar bij de niet-toepassing daarvan (art. 587 Rv). Daarbij moeten alle omstandigheden van het geval worden beoordeeld met inachtneming van de betrokken belangen, waaronder het belang van de vrouw bij ontvangst van de kinderalimentatie en het

belang van de man op zijn recht op persoonlijke vrijheid.

Het is het door de vrouw ingeschakelde Landelijk Bureau Inning Onderhoudsbijdragen niet gelukt om de alimentatie te innen. Zij hebben regelmatig onderzoek gedaan naar het inkomen, eigendom en vermogen van de man. Dit heeft niets opgeleverd. Ook de deurwaarder is het niet gelukt om de alimentatie te innen. De beslagen van de deurwaarder hebben niet tot betaling geleid. Er bestaat voor de vrouw geen andere wijze van tenuitvoerlegging meer dan lijfswang.

De man voldoet sinds genoemde beschikking niet aan zijn alimentatieverplichting. Al die jaren onderneemt de vrouw al pogingen om haar alimentatievordering te innen, zonder resultaat. De man heeft financiële stukken overgelegd, maar geeft daarbij geen volledig inzicht in zijn financiële situatie tot op heden. Uit de stukken volgt dat zijn verzamelinkomen in 2020, 2021 en 2022 ongeveer € 25.000 was. De man heeft geen inzicht verstrekt in zijn inkomen over 2023, 2024 en 2025. Hij stelt dat hij niet bij machte is om aan zijn alimentatieverplichting te voldoen. Er is volgens hem dus geen sprake van betalingsonwil, maar van betalingsonmacht. Dit wordt door de vrouw gemotiveerd betwist. De man heeft in deze procedure, maar ook eerder, nagelaten om volledig openheid van zaken te geven over zijn financiële situatie. Zijn verzamelinkomen in 2020, 2021 en 2022 zou leiden tot een draagkracht van € 50 per maand, maar ook die heeft hij niet voldaan. Hij is echter geen wijzigingsprocedure gestart voor de kinderalimentatie. Dat hij zijn alimentatieverplichting vanaf 2023 niet kon nakomen is niet gebleken. Hij heeft vanaf 2023 tot heden geen openheid van zaken gegeven en dat moet voor zijn rekening komen. De rechtbank overweegt op grond van het voorgaande dat het belang van de vrouw bij toepassing van lijfswang slechts deels is gerechtvaardigd. De man heeft in 2020, 2021 en 2022 niet volledig kunnen voldoen aan zijn alimentatieverplichting omdat zijn draagkracht slechts € 50 per maand bedroeg, zodat toepassing van lijfswang voor de achterstand ontstaan in die periode een te verstrekkend middel is. Voor de achterstand die is ontstaan vanaf 2023 tot heden hoort het niet verstrekken van financiële gegevens én het nalaten van het starten van een wijzigingsprocedure voor rekening van de man te komen. De rechtbank zal het verzoek van de vrouw daarom toewijzen voor de helft van het bedrag voor de helft van de verzochte duur.

De rechtbank ziet echter aanleiding om de tenuitvoerlegging bij lijfswang pas toe te staan vanaf twee maanden na betekening van deze beschikking aan de man, zodat hij de gelegenheid heeft een wijzigingsprocedure te starten voor de kinderalimentatie. Hij moet in die wijzigingsprocedure een volledig inzicht verschaffen van zijn financiële situatie vanaf 2020 tot heden.

Conclusie

De rechtbank:

staat tenuitvoerlegging bij lijfswang toe van de beschikking van 20 oktober 2023 tot een bedrag van afgerond € 13.954,03, zijnde de helft van € 27.908,05, voor de duur van ten hoogste drie maanden;

bepaalt dat tenuitvoerlegging bij lijfswang niet eerder mag aanvangen dan twee maanden na betekening van deze beschikking aan de man;

bepaalt dat – indien de man binnen die termijn een wijzigingsprocedure voor de kinderbijdrage aanhangig maakt – van het verlof eerst weer gebruik mag worden gemaakt wanneer de wijzigingsprocedure is geëindigd en alsdan een ten uitvoer te leggen alimentatieverplichting voorligt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 01-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:14268

Zaaknummer: C/10/676134 / FA RK 24-2295

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Met het oog op de terugplaatsing van de minderjarige bij ouders worden ouders in hun gezag hersteld. Dat is ook in het belang van de minderjarige en ouders hebben laten zien duurzaam de opvoeding en verzorging aan te kunnen. In een andere zaak is een ondertoezichtstelling toegewezen, zodat de GI de terugplaatsing goed kan begeleiden.

Feiten en omstandigheden

Uit de relatie van de ouders is de minderjarige geboren. Een aantal jaar geleden is het gezag van de ouders over de minderjarige beëindigd en is de voogdij naar de gecertificeerde instelling (GI) gegaan. De minderjarige verblijft al geruime tijd bij de pleegmoeder en dat is de oma aan vaderszijde. Eens per veertien dagen is de minderjarige een weekend bij de ouders bij wijze van een omgangsregeling. De ouders willen nu hersteld worden in hun gezag. Het is ook de bedoeling dat de minderjarige dan weer volledig thuis komt wonen. De GI voert geen verweer, maar acht wel een ondertoezichtstelling voor de duur van zes maanden nodig om de terugplaatsing thuis te begeleiden. Ook de pleegmoeder en de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) staan achter het verzoek van de ouders.

Beoordeling

Op basis van artikel 1:277 lid 1 BW kan de rechtbank ouders herstellen in hun gezag. Dat kan als dit in het belang van de minderjarige is en ouders duurzaam de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding kunnen dragen. Het recht van het kind op een gezonde en evenwichtige groei naar zelfstandigheid staat daarbij centraal. De rechtbank overweegt dat aan de criteria voor herstel is voldaan. Het gaat goed met de minderjarige, zowel tijdens de omgang met de ouders als op school. De ouders hebben zich positief ontwikkeld. Zij hebben laten zien dat zij een veilige en stabiele omgeving kunnen bieden en hun opvoedrol kunnen waarmaken. Er is nog ruimte voor verbetering, maar de ouders staan open voor hulpverlening daarin. Herstel in het gezag is daarmee in het belang van de minderjarige. De ouders staan ook achter een ondertoezichtstelling en ook de rechtbank vindt dat dit nodig is om de

thuisplaatsing goed te laten verlopen. Om die reden heeft de kinderrechter in een andere procedure het verzoek van de raad tot een ondertoezichtstelling toegewezen. De voogdij van de GI zal van rechtswege eindigen en de GI moet nog rekening en verantwoording afleggen aan de ouders over het bewind van het vermogen van de minderjarige.

Conclusie

De rechtbank herstelt de ouders in het gezag over de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 05-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:8089

Zaaknummer: C/02/438430 / FA RK 25-4008

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Via de informele rechtsingang vraagt de minderjarige de kinderrechter om de informatieregeling met de moeder stop te zetten. De kinderrechter doet dat nu nog niet, omdat het stopzetten van de regeling een grote inmenging in de rechten van de moeder is, waarvan nu onvoldoende helder is of de belangen van de minderjarige hier om vragen.

Feiten en omstandigheden

Uit de relatie van de ouders is de minderjarige geboren. De ouders zijn uit elkaar en hebben beiden het gezag over de minderjarige. Er loopt een ondertoezichtstelling. De hoofdverblijfplaats van de minderjarige is bij de vader. Het contact met de moeder verloopt onder regie van de gecertificeerde instelling(GI). Er is eerder ook een informatieregeling vastgesteld waarin bepaald is welke informatie de vader met de moeder moet delen. De minderjarige in deze zaak heeft de kinderrechter een brief gestuurd (informele rechtsingang).

Standpunten

Er is door de minderjarige aan de kinderrechter gevraagd om de informatieregeling te stoppen, omdat de minderjarige geen contact wenst met zijn moeder. Hij wil ook niet dat de moeder weet hoe het met hem gaat. De vader steunt dit verzoek en stelt voor de frequentie van het verstrekken van informatie te verlagen en minder informatie te delen. De moeder verzet zich tegen het verzoek. Het stopzetten van de informatieregeling levert in haar visie een schending van artikel 8 EVRM op. Zij stelt voor de minderjarige niet te betrekken in de informatieverstrekking en het verbaast haar dat de minderjarige momenteel daar wel in betrokken wordt, zeker nu het als belastend wordt ervaren door hem. Zij gaat niet akkoord met een wijziging van de informatieregeling. De GI stelt voor om de informatieregeling te stoppen, omdat dit voor de noodzakelijke rust bij de minderjarige zal zorgen. De minderjarige komt nu niet toe aan het verwerken van de negatieve ervaringen met de moeder in het verleden door de stress die de moeder bij de vader en minderjarige oproept. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) herkent het beeld dat de GI schetst. De raad adviseert alleen niet

om de informatieregeling stop te zetten, maar ervoor te zorgen dat de minderjarige niks meekrijgt van de informatieverstreking, maar ziet tegelijkertijd in dat dit niet de wens is van de minderjarige.

Beoordeling

Op grond van artikel 1:253a lid 2 sub c en lid 4 in samenhang met artikel 1:377g BW kan de kinderrechter ambtshalve een beslissing geven over de vaststelling of wijziging van een informatieregeling, indien haar blijkt dat een minderjarige van twaalf jaar of ouder hierop prijs stelt. Over het verzoek van deze minderjarige overweegt de kinderrechter als volgt. De informatieregeling is een fundamenteel recht van de moeder waar niet zomaar aan getornd kan worden. Inmenging vraagt om een grondig onderzoek naar de situatie en dat heeft hier (nog) niet plaatsgevonden. Daarom heeft de kinderrechter nu onvoldoende handvatten om te beoordelen of het belang van de minderjarige om stopzetting vraagt en af te wijken van het wettelijke uitgangspunt. De kinderrechter roept wel alle betrokkenen op om de minderjarige niet in de informatieregeling te betrekken. Daarbij speelt de GI ook een rol in het kader van de uitvoering van de ondertoezichtstelling. Lukt dat niet, dan kunnen de vader en de GI stappen ondernemen om de informatieregeling te wijzigen. De minderjarige wenst de beslissing via de vader te vernemen en de kinderrechter respecteert die wens. De kinderrechter geeft de vader in de beschikking aan wat verteld kan worden aan de minderjarige.

Conclusie

De kinderrechter neemt geen ambtshalve beslissing op het verzoek van de minderjarige.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 02-12-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:8475

Zaaknummer: C/02/439979 / FA RK 25/4816

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voornaamswijziging meerderjarige toegewezen. Bij ontbreken buitenlandse geboorteakte: vaststellen geboortegegevens aan de hand van oorspronkelijke geboortenamen in plaats van gegevens uit koninklijk besluit.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker is afkomstig uit Afghanistan en verblijft sinds 1997 in Nederland. Hij is destijds in de Basisregistratie Personen (BRP) ingeschreven. In 2002 is bij koninklijk besluit aan hem het Nederlanderschap verleend. Daarbij zijn de geslachtsnaam en voornamen opnieuw vastgesteld.

Verzoeken

De man stelt vanwege de situatie in zijn geboorteland niet in staat te zijn een geboorteakte te overleggen, en verzoekt daarom dat zijn geboortegegevens worden vastgesteld. Daarbij wil hij dat een onderscheid wordt gemaakt in zijn geslachtsnaam en voornamen, omdat dit bij zijn naturalisatie bij koninklijk besluit ook zo is vastgelegd. Daarnaast verzoekt hij dat voornaam 2 komt te vervallen, omdat hij op een vervelende wijze met deze naam wordt geconfronteerd door pesterijen en schelden. Deze naam wordt daarnaast gerelateerd aan een geloof, terwijl hij niet langer gelovig is en daar daarom ook niet meer via zijn naam mee geassocieerd wil worden. De ambtenaar stelt dat, bij toewijzing van het verzoek tot voornaamswijziging en als de rechtbank oordeelt dat van verzoeker niet gevergd kan worden dat hij een gelegaliseerde geboorteakte opvraagt in Afghanistan, de geboortegegevens van verzoeker ambtshalve dienen te worden vastgesteld (art. 1:4 lid 4 jo. art 1:25c BW). Als de rechtbank overgaat tot vaststelling van de geboortegegevens, dan moet volgens de ambtenaar de naam worden vastgesteld zonder onderscheid in voornaam en geslachtsnaam omdat dit de oorspronkelijke namen van verzoeker zijn volgens het Afghaans naamrecht.

Beoordeling

De rechtbank is van oordeel dat, mede gezien de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan, voldoende aannemelijk is gemaakt dat verzoeker niet kan beschikken over een

overeenkomstig de plaatselijke voorschriften door een bevoegde instantie opgemaakte buitenlandse akte van geboorte. De rechtbank zal daarom de voor het opmaken van een geboorteakte noodzakelijke gegevens vaststellen. De rechtbank volgt verzoeker niet in zijn standpunt dat daarbij de gegevens uit het koninklijk besluit moeten worden gebruikt, maar gaat uit van de oorspronkelijke (geboorte)namen van verzoeker. Uit de BRP blijkt namelijk dat verzoeker bij zijn eerste inschrijving ook als zodanig is geregistreerd. Door middel van een latere vermelding van de naturalisatie en naamsvaststelling zal uit de geboorteakte van verzoeker blijken dat hij vanaf de datum van de naturalisatie de in het koninklijk besluit genoemde geslachtsnaam en voornamen heeft. Voor een voornaamswijziging op grond van artikel 1:4 BW dient een voldoende zwaarwichtig belang te bestaan en de gewenste voornamen mogen niet ongepast zijn of overeenstemmen met bestaande geslachtsnamen, tenzij deze tevens gebruikelijke voornamen zijn. De rechtbank is van oordeel dat verzoeker met de door hem gegeven toelichting op overtuigende wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in het dagelijks leven in bijzondere mate hinder en ongemak ervaart van voornaam 2. Niet gebleken is van beletselen, waarmee het verzoek wordt toegewezen.

Conclusie

De rechtbank stelt de voor het opmaken van een geboorteakte noodzakelijke gegevens van verzoeker vast, gelast de wijziging van de voornaam en bepaalt dat de griffier drie maanden na de deze beschikking, een afschrift hiervan en van het koninklijk besluit aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Den Haag stuurt, in verband met het opmaken van de geboorteakte, de latere vermelding daarop van het naturalisatiebesluit mede houdende vaststelling van namen en de latere vermelding eveneens op de geboorteakte van de voornaamswijziging.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:12017

Zaaknummer: C/03/335316 / FA RK 24-2989

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan in één procedure de verlening van vervangende toestemming voor erkenning van kind (art. 1:204 lid 3 BW) worden gecombineerd met toekenning van gezag over dat kind (art. 1:253c lid 2-4 BW)?

Feiten en omstandigheden

De vrouw en de man hebben een affectieve relatie met elkaar gehad. De vrouw is de moeder van een in 2023 geboren dochter. De man heeft vervangende toestemming tot erkenning van de dochter verzocht alsook om hem samen met de vrouw met gezamenlijk gezag te belasten op grond van artikel 1:253c BW. De rechtbank heeft vervangende toestemming verleend maar het verzoek tot gezag afgewezen. Anders dan de rechtbank, heeft het hof ook het verzoek tot gezamenlijk gezag toegewezen. Dit onder opschortende voorwaarde dat de erkenning binnen drie maanden na de uitspraak heeft plaatsgevonden. Hoewel de ouders volgens het hof (nog) niet in staat zijn op een constructieve wijze op ouder niveau te communiceren, zijn onvoldoende gronden aanwezig voor de conclusie dat zij niet in staat zullen zijn om (binnen afzienbare tijd) in gezamenlijk overleg beslissingen over de minderjarige te nemen.

In cassatie betoogt moeder dat een verzoek op grond van artikel 1:253c BW alleen kan worden gedaan door de tot het gezag bevoegde ouder van het kind. Zolang het kind niet is erkend, is geen sprake van een tot gezag bevoegde ouder. Voor de beslissing over het gezag is daarom volgens moeder, mede vanwege het belang van de rechtszekerheid en de betrouwbaarheid van de registers, een aparte procedure nodig, nadat erkenning heeft plaatsgevonden.

Beoordeling van het middel

De Hoge Raad oordeelt dat een ouder bij een verzoek om verlening van vervangende toestemming tot erkenning, tegelijkertijd een verzoek om de ouders met het gezamenlijk gezag dan wel hem alleen met het gezag over dat kind te belasten kan indienen. In zo'n geval moet de rechter eerst het verzoek om vervangende toestemming beoordelen aan de hand van de maatstaven van artikel 1:204 lid 3 en 4 BW. Is het verzoek toewijsbaar dan dient vervolgens het verzoek over het gezag te worden beoordeeld aan de hand van de maatstaven van artikel 1:253c lid 2 tot en met 4 BW. De rechter is kortom niet gehouden op deze verzoeken te

beslissen in aparte procedures. Wel moet de rechter, mede met het oog op de betrouwbaarheid van de openbare registers, voorkomen dat hij het verzoek over het gezag toewijst, maar de erkenning van het kind – op de grondslag van de vervangende toestemming – achterwege blijft. De rechter kan dit onder meer bewerkstelligen door in een tussenuitspraak vervangende toestemming voor erkenning te verlenen en de zaak op het punt van het gezag aan te houden totdat de akte van erkenning in het geding is gebracht. Het hof heeft dit – door aan het toekennen van gezag een opschortende voorwaarde te verbinden – niet miskend, aldus de Hoge Raad. Door de opschortende voorwaarde is voldoende gewaarborgd dat de toekenning van het gezamenlijk gezag aan de ouders zonder rechtsgevolg blijft indien de vader achterwege laat de minderjarige te erkennen. Door de termijn van drie maanden is voldoende gewaarborgd dat de toekenning van het gezamenlijk gezag pas uit de openbare registers kenbaar is nadat aan de opschortende voorwaarde is voldaan. Als niet aan de opschortende voorwaarde is voldaan, zal dat ook uit de openbare registers kenbaar zijn, omdat ook de erkenning met vervangende toestemming van de rechter, in de openbare registers moet worden aangetekend.

Conclusie

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 05-12-2025

ECLI: ECLI:NL:HR:2025:1853

Zaaknummer: 25/00981

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: N.C. van Steijn

Wetsartikelen: 1:204 lid 3 BW en 1:253c lid 2-4 BW

RECHTSPRAAK

Echtscheiding. Zorgregeling. Mening van een van de kinderen wijkt af van ouderschapsplan. De rechtbank overweegt dat er geen aanleiding is om voor deze minderjarige een andere zorgregeling vast te stellen, hoewel duidelijk is dat momenteel een andere regeling wordt uitgevoerd, gezien de wens van beide ouders om toe te werken naar een groter zorgaandeel van de vrouw.

Feiten en omstandigheden

In het kader van de echtscheiding hebben de ouders onder meer beiden verzocht het hoofdverblijf van de kinderen bij hun vast te stellen. In het ingediende ouderschapsplan zijn zij overeengekomen dat de drie minderjarigen hun hoofdverblijf bij de vrouw hebben en is een gelijke zorgverdeling afgesproken.

Beoordeling en motivering

Van de gehoorde minderjarigen is uit het kindgesprek met de minderjarige geboren in 2010 naar voren gekomen dat hij een andere zorgregeling wil dan zijn ouders hebben afgesproken in het ouderschapsplan. Hij heeft verklaard dat hij van meet af aan meer dagen bij zijn vader verblijft dan bij zijn moeder. Hij is één keer per twee weken van dinsdag tot en met donderdag bij zijn moeder en alle overige dagen verblijft hij bij zijn vader. Hij heeft de kinderrechter verteld wat daarvan de reden is. De ouders hebben bevestigd dat hij op deze dagen bij de man verblijft. Van belang daarbij is dat hij momenteel op maandagen en vrijdagen stage loopt in het bedrijf van zijn vader. Beide ouders hebben uitgesproken dat zij vinden dat de vrouw in de toekomst een groter zorgaandeel voor hem dient te hebben dan de huidige drie dagen per twee weken. Er is recent hulpverlening ingezet om de communicatie en de verbinding tussen hem en zijn moeder te verbeteren.

De man heeft echter aanleiding gezien zijn verzoek te wijzigen. Hij verzoekt nu een zorgregeling voor deze minderjarige vast te stellen conform de regeling zoals deze nu feitelijk plaatsvindt. Wat betreft de overige minderjarigen verzoekt hij wél om het ouderschapsplan op te nemen in deze beschikking. Zijn verzoek om het hoofdverblijf van de minderjarigen bij hem

te bepalen heeft hij ingetrokken. De vrouw heeft haar verzoeken aangevuld; zij verzoekt het ouderschapsplan ten aanzien van alle drie de minderjarigen in deze beschikking op te nemen.

De rechtbank overweegt dat bij deze stand van zaken er geen aanleiding is om voor deze minderjarige een andere zorgregeling vast te stellen dan door partijen in het ouderschapsplan is overeengekomen. Hoewel duidelijk is dat momenteel een andere regeling wordt uitgevoerd dan is opgenomen in het ouderschapsplan, is het de wens van beide partijen om toe te werken naar een groter zorgaandeel van de vrouw. Om daar nu een ander en vast kader voor vast te leggen, zoals de man voor ogen heeft, wordt niet in het belang van de minderjarige geacht.

Dit betekent dat de rechtbank het aanvullend verzoek van de vrouw om het ouderschapsplan voor alle drie de minderjarigen op te nemen in de beschikking, zal worden toegewezen. De overige verzoeken worden afgewezen.

Conclusie

De rechtbank bepaalt, uitvoerbaar bij voorraad, dat de onderlinge regelingen uit het als bijlage toegevoegde ouderschapsplan deel uitmaken van de beschikking tot echtscheiding.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 29-09-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:7836

Zaaknummer: C/02/427265 FA RK 24-4598

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Woningnood. Voorlopige voorzieningen. Partijen wonen samen onder één dak en verdelen de zorg voor de kinderen. De rechtbank ziet geen noodzaak tot het treffen van een voorlopige voorziening waarbij het uitsluitend gebruik van de woning aan de vrouw wordt toegekend.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw wonen samen met de kinderen onder één dak. Sinds zij uit elkaar zijn verbleef de vrouw 1,5 jaar elders als zij niet in het huis voor de kinderen zorgde. Dat is niet meer mogelijk. De vrouw heeft verzocht het uitsluitend gebruik van de echtelijke woning; een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken; een onderhoudsbijdrage ten behoeve van de minderjarigen; en dat de man zijn aandeel in de hypothecaire en zakelijke lasten van de echtelijke woning voor zijn rekening neemt. Er zijn tussen de man en de vrouw spanningen waarvan ook de kinderen getuige zijn hoewel zij de mate ervan anders zien. De man heeft zelf geen verzoek tot uitsluitend gebruik ingediend en bestrijdt dat hij elders kan verblijven.

Beoordeling en motivering

Het is de rechtbank voldoende gebleken dat partijen zich nu min of meer in eenzelfde woonsituatie bevinden. Zij hebben geen alternatieve woonruimte beschikbaar en verblijf bij burens, vrienden of familie is niet (langer) mogelijk. Hoewel de rechtbank begrijpt dat de huidige situatie verre van ideaal is, en zeker niet als bestendig kan worden bestempeld, is evenmin gebleken van voldoende vaststaande feiten en omstandigheden die maken dat er sprake is van een dermate onhoudbare situatie waardoor het uitsluitend gebruik van de woning per direct aan de vrouw dient te worden toegekend. Verder neemt de rechtbank in aanmerking dat partijen kennelijk voor nu een modus hebben gevonden om gezamenlijk voor de kinderen te zorgen en dat zij in de laatste periode, weliswaar niet op basis van gezamenlijke consensus, samen in de woning verblijven. Over deze huidige situatie hebben beide partijen tijdens de zitting desgevraagd verklaard dat zij elkaar nu zoveel mogelijk mijden, elkaar niet tot zeer weinig zien en dat de afgelopen periode zonder noemenswaardige problemen en incidenten is verlopen. Verder staat vast dat het ook onder deze omstandigheden nog steeds goed gaat met de kinderen. Ook is inmiddels contact gezocht met hulpverlening. Daarnaast is het de

rechtbank ambtshalve bekend dat de bodemprocedure zich in een stadium bevindt dat deze op redelijke termijn op zitting kan worden gepland waarbij ruimte is om de situatie tussen partijen en de kinderen uitgebreider te bespreken en onderzoeken. Gelet op alle feiten en omstandigheden concludeert de rechtbank dat er nu dan ook geen noodzaak bestaat voor het treffen van een voorlopige voorziening met betrekking tot het uitsluitend gebruik van de woning zoals door de vrouw verzocht.

Het verzoek tot vaststelling van een bijdrage voor de kinderen wordt afgewezen omdat dit verzoek enkel geldt voor het geval het uitsluitend gebruik van de woning aan de vrouw zou worden toegekend. De rechtbank gaat ervan uit dat de man blijft betalen voor de kinderen. Hetzelfde geldt voor de hypothecaire en zakelijke lasten.

Conclusie

De rechtbank wijst de verzoeken tot voorlopige voorzieningen af.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 12-11-2025

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2025:7729

Zaaknummer: C/02/440281 FA RK 25-4997

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vaststellen vaderschap. De man wordt toegelaten tot het leveren van overtuigend tegenbewijs, zoals DNA-onderzoek.

Feiten en omstandigheden

Het kind is in 2018 geboren op Aruba. Bij de geboorte is het kind erkend door de partner van de moeder. Uit een DNA-test bleek later dat deze partner niet de biologische vader van het kind is. In 2024 is op diens verzoek de erkenning van het kind vernietigd.

De moeder verzoekt nu om vast te stellen dat de verweerder de biologische vader van het kind is. Dit wordt door de verweerder betwist.

Beoordeling en motivering

Anders dan in andere delen van het Koninkrijk kent de BES-wetgeving geen expliciete mogelijkheid om het vaderschap gerechtelijk vast te stellen. Wel is het EVRM van toepassing. Volgens EHRM-jurisprudentie ziet artikel 8 EVRM ook op de vaststelling van de juridische relatie tussen het kind en zijn biologische vader. Hierbij is benadrukt het dat het belang van het kind bij het vaststellen van zijn afstamming en identiteit zwaar weegt. Ook volgens vaste Nederlandse rechtspraak weegt dit belang van het kind in beginsel zwaarder dan het recht van een ouder om informatie te verzwijgen of te weigeren mee te werken aan een DNA-test.

De verweerder heeft geen feiten gesteld die maken dat zijn belang zwaarder weegt. Het feit dat hij een (ander) gezin heeft, is niet zwaarwegend genoeg. Ook heeft hij niet voldoende gemotiveerd betwist dat hij de verwekker is van het kind.

Het gerecht gaat ervan uit dat de verweerder de vader is van het kind, tenzij hij met overtuigend tegenbewijs komt. Hiervoor krijgt hij drie maanden de gelegenheid.

Conclusie

Het gerecht stelt de man in de gelegenheid tegenbewijs te leveren tegen de stelling dat hij de verwekker van het kind is, zoals een DNA-test, en houdt iedere verdere beslissing aan.

Instantie: Gerecht in eerste aanleg van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 29-10-2025

ECLI: ECLI:NL:OGEABES:2025:86

Zaaknummer: BON202500409

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Benoeming zus als tweede mentor van de rechthebbende.

Feiten en omstandigheden

Sinds november 2023 is de verzoekster, tevens de zus van de betrokkene, benoemd tot mentor van de betrokkene voor zover het niet-vermogensrechtelijke belangen betreft. De betrokkende woont in een beschermde woonvorm van een zorgverlenende stichting. Tijdens het mentorschap zijn er kennelijk dingen voorgevallen, waardoor de zorgverlenende stichting een wijzigingsverzoek heeft ingediend. In 2024 is de verzoekster ontslagen als mentor over de betrokkene en Stichting Veritas benoemd tot mentor over de niet-vermogensrechtelijke belangen van de betrokkene. De verzoekster heeft hoger beroep ingesteld.

Grieven

De verzoekster verzoekt het hof om de bestreden beslissing te vernietigen. Zij kan zich niet vinden in het oordeel dat zij (opeens) niet meer geschikt zou zijn als mentor. Tijdens haar mentorschap heeft zij alle werkzaamheden verricht die nodig waren in het belang van het welzijn van de betrokkene en is deze ook opgefleurd. Op dit moment gaat het niet goed met de betrokkene volgens verzoekster. Aanvankelijk heeft Stichting Veritas toegezegd dat gedeeld mentorschap mogelijk was. Op die manier zou de verzoekster betrokken worden bij de verzorging en medische beslissingen ten aanzien van de betrokkene. Verzoekster kan het beste met de betrokkene communiceren en haar overtuigen van de noodzaak van medicatie. Echter, gedeeld mentorschap is niet van de grond gekomen.

Ook de betrokkene heeft de uitdrukkelijke wens dat de verzoekster tot mentor wordt benoemd. De verzoekster kent haar goed en weet welke zorg zij nodig heeft. Zij heeft per brief aangegeven bang zijn niet te worden gehoord en zou graag zien dat iemand die om haar geeft, zoals verzoekster, tot mentor wordt benoemd.

Stichting Veritas en ook de zorgverlenende stichting verzoeken het hof de bestreden beslissing te bekrachtigen. Stichting Veritas geeft aan regelmatig contact te hebben met de betrokkende en de indruk te hebben dat het goed met haar gaat. De stichting herkent de zorgen van de verzoekster niet. Ook de zorgverlenende stichting herkent zich niet in het door de verzoekster

geschetste beeld. Volgens haar is de betrokkene blij met haar nieuwe woonplek, onderneemt ze activiteiten en is ze afgevallen. De zorgverlenende stichting heeft de indruk dat de betrokkene graag haar familie blij wil maken en daarom bij hen andere dingen aangeeft.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:452 lid 3 BW volgt de rechter bij de benoeming van een mentor de uitdrukkelijke voorkeur van de betrokkene, tenzij gegronde redenen zich hiertegen verzetten. Ook kan de rechter twee mentoren benoemen.

De zorgverlenende stichting heeft aangegeven dat de betrokkene beïnvloedbaar is en daarom aangeeft de verzoekster als mentor te willen, maar de rechter merkt op dat dit ook geldt wanneer de betrokkene tegen de zorgverlenende stichting aangeeft dat het goed met haar gaat. Stichting Veritas is gevraagd of de verzoekster als tweede mentor kan worden benoemd. De stichting heeft nog niet eerder met een tweede mentor gewerkt en de communicatie met de verzoekster ter zitting verliep enigszins moeizaam wegens haar oplopende emoties. Desondanks is onvoldoende gebleken dat er gegronde redenen bestaan die zich verzetten tegen de benoeming van de verzoekster als tweede mentor. Het hof begrijpt de wens van verzoekster om betrokken te blijven, maar gezien de gebeurtenissen in het verleden acht het hof de betrokkenheid van Stichting Veritas als professionele mentor noodzakelijk. Het hof geeft mee dat voor een goede invulling van het tweede mentorschap het belangrijk is dat de verzoekster op een respectvolle wijze omgaat met de mentor van Stichting Veritas en de hulpverlening en dat samenwerking het uitgangspunt dient te zijn.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de bestreden beschikking voor zover dit de benoeming van Stichting Veritas tot mentor van de betrokkene betreft en vernietigt de bestreden beslissing voor zover dit het ontslag van de verzoekster als mentor betreft en benoemt haar tot medementor over de betrokkene.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 02-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2025:1505

Zaaknummer: 200.341.765/01

Wetsartikelen: